

Sygn. akt II K 20/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2014 roku

Sąd Rejonowy II Wydział Karny w Ś. w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Zaganiacz

Protokolant: Barbara Lesiak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Świdnicy M. D.

po rozpoznaniu w dniach 5.06.2012r., 28.06.2012r., 26.07.2012r., 25.09.2012r., 8.10.2013r., 12.11.2013r., 22.05.2014r. sprawy karnej

A. J.

urodzonego (...) w W., syna A. i L. z domu G.

oskarżonego o to, że:

w okresie od 28 stycznia do 14 lutego 2009 roku w R. w woj. (...), działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 8.235 zł i 52.801,60 zł, wprowadzając w błąd przedstawiciela PHU (...) z siedzibą w S. J. Ż. oraz przedstawiciela PPHU (...) A. Ż. co do zamiaru zapłaty za zakup i transport 192 ton kostki brukowej zamówionej w PPHU (...) - (...) oraz nie uiszczył zapłaty za zamówiony towar oraz transport,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

I. oskarżonego **A. J.** uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 286§1 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 286§1 kk powołanego przepisu wymierza oskarżonemu karę roku pozbawienia wolności;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Ł. K. kwotę 1 136,52 zł (jeden tysiąc sto trzydzieści sześć złotych pięćdziesiąt dwa grosze) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

III. zwalnia oskarżonego od uiszczenia opłaty oraz od ponoszenia wydatków powstałych od chwili wszczęcia postępowania zaliczając te wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt II K 20/12

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. Ż. prowadzi firmę o nazwie G. (...), której przedmiotem działalności jest m.in. produkcja i sprzedaż kostki granitowej. W prowadzeniu firmy pomaga mu jego żona M. Ż..

W dniu 28 stycznia 2011 roku A. Ż. otrzymał wiadomość e-mail od firmy o nazwie (...) z zapytaniem o cenę kostki granitowej. Jako nadawca wiadomości podpisał się J. M.. Mail zawierał dane firmy: adres oraz informacje potwierdzające jej wiarygodność tj. NIP, REGON, wpis do działalności gospodarczej. Po kilku etapach korespondencji mailowej oraz telefonicznej pomiędzy A. Ż. a firmą (...), firma (...) sprzedała firmie (...) kostkę granitową w ilości

192 ton o wartości 52,801,60 zł. Rozmowy telefoniczne były prowadzone z osobą, która przedstawiała się jako A. J.. Sprzedaż nastąpiła w 7 etapach. Strony ustaliły, iż A. Ż. zorganizuje transport kostki, a za transport zapłaci odbiorca. Transport został zlecony firmie PHU (...) prowadzonej przez ojca pokrzywdzonego - J. Ż.. K. została zawieziona w kilku transportach na wyznaczone miejsce tj. na plac budowy Firmy (...) z/s przy ul. (...) w D.. Plac był wynajmowany przez A. J. od E. C.. Za dostawę firma PHU (...) wystawiła dwie faktury na łączną kwotę 8235 zł brutto, z 7 dniowym terminem płatności każda. Z uwagi na to, iż była to zima i w tym okresie nie ma popytu na kostkę granitową A. Ż. nie chcąc blokować miejsca na kolejne wyprodukowane partie towaru zgodził się na odroczone do 30 dni termin płatności.

• **Dowód:**

- zeznania świadka M. Ż., k. 2-5,
- zeznania świadka A. Ż. k. 51 – odwrót,
- zeznania świadka E. C. k. 74 – 75
- wydruk korespondencji mailowej prowadzonej między stronami k. 6 -8
- kopie faktur k. 9, 10, 11, 13, 15, 17, 19, 21, 23

Cały towar został odebrany przez właściciela firmy (...) i jego odbiór został udokumentowany na zasadzie kwitów (...). Działalność (...) została zarejestrowana na A. J.. Po upływie terminu płatności firma (...) nie uregulowała swoich zobowiązań, ani wobec (...) ani wobec firmy PHU (...). Mimo wielokrotnych prób ze strony zarówno M. Ż. jak i A. Ż. nie udało nawiązać się kontaktu z przedstawicielami firmy (...). Do chwili obecnej zadłużenie nie zostało w żaden sposób uregulowane.

- zeznania świadka M. Ż., k. 2-5

- zeznania świadka A. O. k.60 – odwrót

- kopie kwitów WZ k. 12, 14, 16, 18, 20, 22, 24

A. J. ma 47 lata, jest rozwiedziony, ma jedno dorosłe dziecko, nikt nie pozostaje na jego utrzymaniu. Ma wykształcenie wyższe techniczne, a jego wyuczony zawód to technik mechanik precyzyjny, bezrobotny. Był uprzednio karany sędownie.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego, k. 234 -236
- zaświadczenie Centralnej Bazy Danych Systemu Informatycznego Prokuratury k. 179-181
- dane o karalności, k. 482-483

Oskarżony A. J. zarówno w postępowaniu przygotowawczym jak i na rozprawie nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i zaprzeczył aby zajmował się kontraktami związanymi z materiałami budowlanymi i kostką granitową.

W toku postępowania przygotowawczego wyjaśnił, że prowadził działalność gospodarczą pod nazwą (...), jednakże firma jego zajmowała się pośrednictwem handlowym m.in. sprzedażą naczyń emaliowanych na rynek bułgarski. Zaprzeczył, aby zawierał umowy z pokrzywdzonymi : „ nic mi nie mówią nazwisko Ż. jak też nazwy firm (...) i B.”. Wskazał, iż w jego firmie umowami i negocjacjami zajmował się M. P. i być może to on zawarł umowy.

Na rozprawie przed Sądem oskarżony przedstawił wersję tożsamą, z tą którą przedstawił w trakcie postępowania przygotowawczego. Podtrzymał zeznania złożone w postępowaniu przygotowawczym. Ponownie zaprzeczył, aby

kiedykolwiek składał zamówienie na kostkę granitową, podpisywał umowę bądź zamówienie lub aby kiedykolwiek prowadził w tym przedmiocie rozmowy. Zaprzeczył również, aby kontaktował się z przedstawicielami firmy (...). Na pytania podał, że do pomieszczeń biurowych w których znajdowały się m.in. pieczętka jego firmy miał dostęp M. P.. Zeznał, że nie korzystał z adresu djexpress@op.pl, a podpis, który znajduje się na umowie najmu placu nie jest jego podpisem.

- wyjaśnienia oskarżonego A. J., k. 234-236, 342 - odwrót
- kopia umowy najmu z E. C. k. 76-77

Sąd zważył, co następuje:

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wykazał ponad wszelką wątpliwość, że oskarżony A. J. dopuścił się zarzucanego mu czynu.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego A. J., który usiłował wywieść, że nigdy nie zamawiał on kostki granitowej i nigdy nie kontaktował się z przedstawicielami firmy (...).

Oskarżony podał swoją wersję przebiegu zdarzenia. Jednakże w ocenie Sądu postępowanie dowodowe obaliło te twierdzenia. Wyjaśnienia oskarżonego należy uznać za niewiarygodne i stanowiące całkowicie chybioną linię obrony.

Rekonstrukcja ustalonych faktów opierała się w głównej mierze na zeznaniach świadków: M. Ż., A. Ż., J. Ż., A. O. oraz E. C., a także dowodach wynikających z dokumentów w postaci: korespondencji mailowej, kserokopii faktur, umowy najmu z E. C. oraz informacji od operatora sieci informatycznej oraz od P. C..

Sąd dał wiarę zeznaniom M. Ż. oraz A. Ż.. W spójnych i konsekwentnych zeznaniach przedstawili oni okoliczności w jakich doszło do nawiązania współpracy z A. J. i jego firmą podając przy tym jaka ilość kostki granitowej została mu przekazana, jak wyglądał jej transport oraz opisując jak miała wyglądać zapłata za nią.

Konsekwencja, jednolitość oraz zgodność z pozostałymi materiałami dowodowymi, nie pozostawiają wątpliwości, iż zeznaniom M. Ż. i A. Ż. należało przyznać przymiot wiarygodności

Świadek J. Ż. w swoich zeznaniach podał, iż za przewóz materiałów wystawił on 5 faktur na łączną kwotę ok. 8200 zł. Wskazał, iż za usługę miał zapłacić A. J.. Zeznał również, że kierowca przekazał mu informację, iż dokumenty WZ i listy przewozowe podpisał oskarżony.

Twierdzenia w/w znajdują potwierdzenie w załączonych do zawiadomienia o przestępstwie dokumentach. Wobec powyższego także zeznaniom J. Ż. należało przyznać przymiot wiarygodności.

Świadek A. O. kierowca, który wykonywał transport kostki granitowej do D. zeznał, iż co prawda, nie pamięta on imienia i nazwiska osoby która odbierała od niego towar, jednakże pamięta, iż osoba ta przedstawiła się jako szef firmy (...).

Ustalając stan faktyczny w sprawie Sąd uwzględnił również zeznania E. C. – właściciela placu przy ul. (...) w D.. Zeznał on, iż zawarł on umowę z firmą (...), a w jej zakres wchodził wynajem placu pod składanie materiałów budowlanych. Świadek przedstawił umowę najmu, na której widnieje podpis oskarżonego. Nadto E. C. wskazał, iż widział jak kostka granitowa była kilkakrotnie dostarczana na plac, a zaraz potem na drugi dzień była zabierana. Dodał, że do chwili obecnej należności od firmy (...) nie zostały wobec niego uregulowane.

Za w pełni wiarygodny materiał dowodowy Sąd uznał ujawnione i zaliczone w poczet dowodów dokumenty. Ich autentyczność, wiarygodność i wartość dowodowa nie budziły wątpliwości Sądu. Ich wiarygodność nie była również kwestionowana przez żadną ze stron, a Sąd nie znalazł podstaw, aby czynić to z urzędu.

Istotą przestępstwa określonego w art. 286 § 1 kk jest posłużenie się fałszem jako czynnikiem sprawczym, który ma doprowadzić pokrzywdzonego do podjęcia niekorzystnej decyzji majątkowej. Sformułowanie znamion strony przedmiotowej przestępstwa oszustwa wskazuje na to, że dla bytu tego przestępstwa wymagane jest wprowadzenie w błąd albo wyzyskanie błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania oraz doprowadzenie tymi sposobami innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem. Natomiast z punktu widzenia strony podmiotowej przypisanie czynu z art. 286 § 1 k.k. wymaga wykazania, że oskarżony działał wyłącznie z zamiarem bezpośrednim, szczególnie zabarwionym, obejmującym zarówno cel (osiągnięcia korzyści majątkowej), jak i sposób działania (wprowadzenia w błąd albo wykorzystanie błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania) (por. wyrok SN z dnia 16.01.1980r., V KRN 317/79, wyrok SA w Lublinie z dnia 21.02.1997r., II AKa 4/97).

Oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona czynu z art. 286 § 1 kk, ponieważ w okresie 28 stycznia do 14 lutego 2009 roku, w R., woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 8.235 zł i 52.801,60 zł za pomocą wprowadzenia w błąd przedstawiciela PHU (...) z/s w S. – J. Ź. oraz przedstawiciela PPHU (...) – A. Ź., co do zamiaru zapłaty za zakup i transport 192 ton kostki granitowej. Wina A. J. jest oczywista.

Kierując się dyrektywami określonym w art. 53 kk Sąd orzekł karę za przypisane oskarżonemu przestępstwo według swego uznania w granicach określonych ustawą, biorąc pod uwagę cele prewencji indywidualnej i generalnej, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu.

Uznając A. J. za winnego przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw z art. 12 kk Sąd na podstawie powołanego przepisu wymierzył oskarżonemu karę roku pozbawienia wolności.

Odnosząc się do wymiaru orzeczonej kary, Sąd uwzględnił jako okoliczność obciążającą uprzednia karalność oskarżonego. Jednocześnie Sąd nie doszukał się istotnych okoliczności łagodzących. Sąd uznał, iż tak orzeczone kara jest współmierna do stopnia zawinienia oskarżonego i społecznej szkodliwości jego czynu, spełnia również swe cele w zakresie prewencji indywidualnej, stanowi bowiem zasłużoną dolegliwość dla sprawcy, a także w zakresie prewencji generalnej, przyczyniając się do kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

O kosztach pomocy prawnej udzielonej oskarżonym z urzędu orzeczono na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 ma 1982 roku – Prawo o adwokaturze, zasądzając od Skarbu Państwa na rzecz adw. Ł. K. kwotę 1136, 52 zł zł, którą to wyliczono w oparciu o § 14 ust. 1 pkt 1, ust. 2 pkt 1, § 16 i § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk Sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie zaliczając wydatki na rachunek Skarbu Państwa i nie obciążył go opłatą sądową.